výbor vyhradil si další rozhodnutí a sdělil to ob. úřadu. Starosta obce vrátil však hon. výboru jeho přípis s podotknutím, že 14denní lhůta ke stížnosti již uplynula. Dne 3. března 1924 usnesl se hon. výbor, aby dražba na 9. března 1924 ob. úřadem vyhlášená byla pro vadné řízení na neurčito odložena a uveřejnil toto své usnesení v časopise »Východočeský Republikán«. Starosta obce provedl přes to dne 9. března 1924 dražbu honitby.

Stížnost proti tomuto pronájmu honitby předsedou a členy hon. výboru, jakož i několika členy hon. společenstva podaná, byla osk-í v P. usnesením z 9. května 1924 zamítnuta v podstatě s odůvodněním, že usnesením hon. výboru o pronájmu ob. honitby dražbou přešla na starostu obce povinnost dražbu provésti a že hon. výbor nebyl pak oprávněn rozhodovati o zrušení vyhlášky o pronájmu honitby a o odkladu dražby. K dalšímu odvolání zrušil pak zsv v Praze nař. rozhodnutím rozhodnutí osk jakož i provedené dražební řízení, poněvadž podle § 13 hon. zák. rozhoduje o tom, má-li se honitba pronajmouti a o způsobu pronájmu honitby hon. výbor a starostovi přísluší toliko, aby dražbu vykonal. V daném případě provedl pak starosta dražbu přes to, že se hon. výbor usnesl ji odložiti.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí, pokud byla podána starostou obce S., Josefem D., uvážil nss toto:

Podle § 13 česk. zák. hon. náleží hon. výboru, aby, maje zření k daným okolnostem, určil, má-li se právo myslivosti hon. společenstva propachtovati vůbec a v kladném případě, má-li se státi tak z volné ruky či veř. dražbou; dražbu provésti přísluší starostovi obce. Dle toho provádí starosta obce dražbu v této své funkci; oprávnění k jejímu provedení není jeho subj. právem, nýbrž pouhou kompetencí, kterou vykonává jako úřední orgán. Jako takový nemůže však již pojmově býti nositelem subj. práv ve smyslu § 2 zák. o ss. Josef D. brojí proti nař. rozhodnutí, jak ze stížnosti zřejmě vychází, ve své funkci jako obecní starosta a spatřuje v nař. rozhodnutí zásah do svých práv příslušejících mu jako takovému. Jak bylo uvedeno, není však v této funkci nositelem subj. práv ve smyslu § 2 zák. o ss a bylo proto stížnost, pokud byla jím podána, odmítnouti jako nepřípustnou.

Pokud stížnost byla podána Janem H. jako vydražitelem honitby, neshledal ji nss důvodnou. — — —

Č. 5599.

Pozemková reforma (Slovensko): * Pro právní samostatnost objektu dle § 3 a) záb. zák. jest lhostejno, zda jde o nemovitost zapsanou v knihovní vložce či v pozemkoknižním protokolu.

(Nález ze dne 22. dubna 1926 č. 8596).

Věc: Roza H. (adv. Dr. Ant. Schauer z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) stran propuštění nemovitostí dle § 11 záb. zák. a vyloučení ze záboru.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: — — —

Stížnost brojí proti rozhodnutí žal. úřadu, jímž vysloveno, že jedním z předpokladů k vyloučení ze záboru dle § 3 a) záb. zák. jest právní samostatnost objektu reklamovaného, a že nemovitosti, tvořící v jedné a téže knihovní vložce s ostatním majetkem státem zabraným jedno knihovní těleso, nejsou právně samostatny, ježto samy o sobě nemohou býti předmětem samostatných práv a závazků.

Nss důsledně judikuje, že právně samostatným jest objekt jen tehdy, když sám o sobě tvoří samostatné knihovní těleso, na něž lze vložiti i právo zástavní, aniž by tím vkladem byly dotčeny zabrané nemovitosti jiné, k objektu tomu nenáležející. Nestačí tedy k právní samostatnosti objektu, že nemovitost objekt ten tvořící může býti jako samostatný obchodní podnik pronajata, nýbrž jest třeba, aby mohla býti samostatně i zástavním právem stížena. Nemá proto opory v zákoně názor stížnosti, že reklamovaná cihelna jest právně samostatna již proto, že jako samostatný obchodní podnik má firmu v obchodním rejstříku zapsanou a jest pronajata osobě třetí. Možnost samostatného zavazení, a to i na Slov., vyloučena jest u nemovitostí, jež tvoří pouze část knihovního tělesa zapsaného s jinými zabranými nemovitostmi jako jediné těleso v téže knihovní vložce (srovn. nál. Boh. 931 adm., nálezy ze 7. prosince 1924 č. 22428/24 a 18. května 1925 č. 10120/25). Stížnost ovšem namítá, že tento právní názor nelze aplikovati na reklamované nemovitosti v obci O. ležící, ježto tam nejsou dosud zavedeny pozemkoknižní vložky. Má tedy stížnost za to, že právní názor ten je nemístný u nemovitostí, které jsou dosud zapsány v pozemkoknižních protokolech. V tom však nelze dáti stížnosti za pravdu, neboť zásada, že knihovní těleso možno jen jako celek právem zástavním zatížiti, vyslovena byla právě v § 57 pozemkoknižního nařízení z 15. prosince 1855 č. 222 ř. z., jež staví knihovní protokoly pozemkoknižním vložkám na roveň a stanoví, že předpisů II. části nařízení, v níž jest i § 57 uveden, použíti jest i na knihovní protokoly (§§ 50 a 6 cit. nař.).

Že by nemovitosti reklamované netvořily s ostatním majetkem zabraným jediné knihovní těleso, stížnost netvrdí. Jest tedy tato námitka stížnosti bezdůvodná. — — — — — —

Č. 5600.

Technikové soukromí. — Inženýrské komory. — Řízení před nss-em: I. * Disciplinární nález pracovní sekce inženýrské komory jako čestné rady je rozhodnutím podle § 2 zák. o ss. — II. O kompetenci a řízení v disc. věcech členů inženýrské komory. — III. O skutkové podstatě disc. přestupku porušení vážnosti stavu podle § 19 zák. o inženýrské komoře.

(Nález ze dne 22. dubna 1926 č. 8670).

Prejudikatura: Boh. XXII, LXI, CXV a 5084 adm.

Věc: Ing. Josef Š. v N. proti představenstvu inženýrské komory, pracovní sekci v Praze o disciplinární nález.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.